

BUDA FERENC

Az a kislány

*Aki legelső volt a listán:
hova tűnbetett az a kislány?
Négyévesen, még Debrecenben
egy dedóba jártunk mi ketten.*

*Puha, meleg volt kerek arca,
röpké haja mogyoróbarna,
s nevetett rám, kezét ha fogtam.
Csakbamar belehabarodtam.*

*Játszani mással nem volt kedvem,
s reggel, mikor útnak eredtem,
folyton az forgott a fejemben:
„Ott vár majd engem... a teremben!”*

*Egy nap a foltozott ruhámba
öltözve mentem óvodába.
Egész az ajtóig futottam –
s mintha nem is ő állna ottan:*

*nem mosolygott, nem szólt, nem intett,
idegenül csak rám tekintett,
szűrős kis szeme – szinte látom –
végigsöpört rajtam s ruhámon.*

*Látván a megvetést szemében,
hallgattam: égetett a szégyen.
Nem volt szavam, hogy kibeszéljem,
miért ilyen az öltözékem.*

*Dermedten és ütötten álltam,
moccanni alig bírt a lábam.
Ő megfordult, fejét felkapta
és otthagyt engem magamra.*

*Mire nőtt fel, mi lett belőle?
Nincs hír, vajon él-e, nem él-e.
Semmibe tűnt a neve is már.
Sejtelmem sincs, hol az a kislány.*

*Csak azt tudom: valaha, régen
szívem ott vert a tenyerében.*